TARİH HAZİNESİ

Bu Mecmuayı Niçin Çıkarıyoruz

Tarih mecmualarına karşı büyük bir rağbet vardır. Bunun mânası şudur:

Bilgi ışığımızın aydınlata bildiği çok eski devirlerdenberi Türk istiklâli bir altın top gibi hiç yere düşmeden bir Türk devletinden, başka bir Türk devletine, bir Türk siyasî teşekkülünden, başka bir Türk siyasî teşekkülüne geçmek suretile Osman oğullarına kadar gelmiştir. Her Türk devleti ve siyasî teşekkülü yaradılışa kadar uzanan Türkün tarih zincirinde bir halkadır. 6,5 asır yaşayan Osmanlı devleti bu zincirin pırlanta bir imamesi olmuştur. Çünkü bu devlet gelip geçen bütün Türk devletlerinden daha medenî idi. Bu da bıraktığı sayısız eserlerile, âbideleriyle sabittir.

Bir kaç düzine soysuz ve ne idüğü belirsiz, zorlarile girdiğimiz Birinci Dünya harbini kaybettikten sonra bu asîl milleti karabahtı ile baş başa bırakarak gölge gibi silinip gitmişlerdi. Osmanlı İmparatorluğu müthiş çatırtılarla çöküyordu, altın top el değiştirecekti. İstiklâl Savaşı başladı. Bu; kazanılmaya mahkûm bir savaştı. Çünkü bu millet düşmanların en kötüsüne altın topunu kaptıramazdı. Her felâkete göğüs gerdi, istiklâlini kurtardı. Fakat millî savaştan sonra çöken hanedanın deje-nere son bir kaç halifesine karşı duyulması lâzım gelen husumet 6,5 asırlık parlak bir tarihe teşmil edildi. Muhteşem bir maziyi, kanlarını taşıdığımız, armağan ettikleri topraklarda oturduğumuz dedelerimiz bütün kıymetleriyle inkâra sapıldı. Tarihin fecirlerindeki müphem çizgili bazı milletleri gülünç teorilerle Türk topluluğuna katarlarken müteva-tir, çok yakın, pek şanlı mazimizi ve geçmişlerimizi Türk tarihinin bağrından sökü-p atmak, bizi türedi bir millet haline sokmak istediler. Ayrılmaz bir parçası haline gelen Müslümanlık Türkün ayni zamanda tahlisiye simidi olmuştur.

Çok uzak olmıyan tarihin kaydettiği Hıristiyan, Musevi Türkler nerededir? Bunlar başka milletlerin içinde eriyip gitmişlerdir. Bugün ayakta ve diri kalan Türkü İslâmiyete borçluyuz. İslâm medeniyetinin kuruluşunda arslan payı Türklerindir.

Tarih mecmualarına karşı gösterilen rağbet Türkün mazisini, muhterem varlıklarını horlayan ve örseleyen hareketlerin tepkisinden doğmuştur. Mecmua ve gazetelerimiz Türk tarihi yerine makasa kuvvet Garp neşriyatından bünyemize uymayan şeyleri aldılar, Türkün billûr dimağını çöp küfesi yapmak istediler. Türk çeyrek asır tıksindi, öğürdü, Nihayet sessiz bir inkılâb ile kurduğu demokrasi ile kendisine geldi, şimdi kendisini arıyor. Kendisini bulabileceği dergiler istiyor.

18 senedenberi Türkün tarihine ayna olacak bir mecmua çıkarmayı düşünüyordum. Nihayet "Tarih Dünyası" adlı bir mecmua kurdum. Önüme çıkan bir ortağın yaptıklarını idealime uygun bulamadığım için bu mecmuayı altıncı sayısında bırak-tım. Orada çıkacak, imzalı, müstear imzalı, imzasız tek bir yazım kalmamış-tır. Şimdi (Tarih Hazinesi) ni çıkarıyorum. Husûsî ve resmî hiç bir iş kabul etmeden 25 yıldanberi "Eyyüb sabrı" ile yurdumuzdaki bütün müze, arşiv ve kütüphanelerde çalıştım. Türk tarihini aydınlatacak şimdiye kadar bilinmiyen on binlerce vesika, bir çok kitap buldum. Yurdun bütün tarihî âbidelerini yerlerinde tetkik ettim.

Uydurma yazının, bayat şeyleri ısıtıp ortaya koymanın, alelâde ve yalan yanlış şuradan, buradan maskaslanan şeylerle okuyucunun gözünü boyamanın amansız düşmanıyım. Mecmuamızda her mevzu yurdun en salâhiyetli ve otoriter kalemlerile sunulacaktır. Her Müslüman Türk mecmuamızda şerefli mazisini bulacaktır. Lâfı uzatmayalım. İşimiz aynamız olacaktır.

İbrahim Hakkı KONYALİ

TARİH HAZİNESİ

Her ayın 15 ve 30 ncu günleri çıkar

Tarih ve ilim mecmuası

Sayı: 1 15-Kasım-950 Yıl: 1

Sahibi ve yazı işlerini filen idare eden

(İbrahim Atis)

İBRAHİM HAKKI KONYALI

Çıkaran:

ÜLKÜ KİTAP YURDU

İdare yeri ve havale adresi:

Ankara Caddesi — No. 72 İstanbul

Senelik abonesi: 12 Altı aylığı 6 lira

Kadına düşkün iki Türk büyüğü

İBN-İ SİNA - KILIÇ ALİ PAŞA

Büyük Türk âlimi İbni Sina (sağda). Solda Me'mun'a ağırlığınca altına kitap yazan Hüneyn (Topkapı sarayı kütüphânesindeki "kanun-üd-dünya" dan)

İslâmın Aristosu ve Bukratı sayılan ibni Sina cihan saran bir şöhrettir. Bir ışfirakci Bâtınî babanın oğlu olan bu hekim ve filozof talebesinden birisine hayatını dikte ettirirken demiştir ki:

— Geceleri hiç uyumadım. Uyku bastırınca hemen bir kadeh şarap içer, tekrar çalışırdım.

Her gün elli sahife yazı yazan, ilmî bahisleri konuşurken, münakaşa yaparken devamlı bir şekilde şarap içen İbni Sinanın kadına karşı da büyük bir zâfı vardı. O kendisinde tükenmek bilmiyen bir erkeklik enerjisi bulunduğuna kani idi. Şarapsız, kadınsız hayatın pek de manası olamıyacağına inanmış gibi idi. Tarihçi İbni Kıftî onun hayatını yazarken hulâsaten diyor ki:

«İbni Sinanın bütün kuvvetleri kemal halinde idi. Bilhassa şehvanî kuvveti pek galipti. Kadınla çok meşgul olurdu. Alâ-üd-devle ile beraber Kerh kapılarında harbederken kulunca yakalanmıştı. Her gün iki dirhem kereviz tohumu karıştırdığı bir mayile kendi kendine şırınga yapardı. Barsağı düğümlenmiş ve karhalanmıştı. Çok zengindi, köleleri bir gün ilâcına afyon koydular. Onu öldürüp servetini paylaşmak istiyorlardı. Fakat o ölmedi. Doktorları onu kadına yakın olmaktan menetmişlerdi. O bildiğinden şaşmıyordu. Hemen her gün bir kadınla buluşurdu. Buna rağmen barsak karhasını atlattı. Bir gün Alâ-üd-devle ile beraber Hemedana dönüyordu. hastalığı tepti. Buna rağmen kadınla buluşmak arzusuna galebe edemiyordu. Fakat bir gün bütün kuvvetlerinin zâfa uğradığını, ansızın çöküverdiğini gördü. Tedavisini ihmal etti amma kadını ihmal etmiyordu. Nihayet bir kadının dizinde 428 inci hicret yılında 58 yaşında iken hayata gözlerini kapadı (1) »

Büyük Türk denizcisi derya kaptanı Kılıç Ali Paşa da kadına düşkündü. Seferlerinde bile yanında karısını götürürdü. Karısı Selime hatun bir deniz seferinde gemisinde ölmüştü. Ondan sonra evlenmedi, çocuğu da yoktu. Sarayını dünyanın en güzel ve seçkin cariyeleriyle doldurmuştu. Yaşı seksen beşi aştığı halde cariyelerle buluşmayı ihmal etmezdi. doktorları onu kadına yakın olmaktan şiddetle menetmişlerdi. O yasak dinlemiyordu. H. 995 M. 1586 yılında «cariyelerile oynaşırken» birdenbire ölüvermişti. O da kadın kucağında ölmenin sonsuz bir saadet olduğuna inanıyordu.

---

(1) Kitabı ihbar-il-ulema biahbar-il-hukema. S. 276.